

Arrest

nr. 104 154 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DEMAIRE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit Artenie. U bent beroepsmilitair sinds 1996. U was werkzaam in de kazerne van Hoktemberyan. Op 5 september 2012 terwijl u dienst liep in Kelbadjar (Nagorny-Karabach) op post nummer twee, vernam u dat twee officieren, met name K. (...) en S. (...), op komst waren. U hoorde een schot en even later zag u enkel S. (...) naar u toe komen. U stelde hem vragen over het schot dat u had gehoord en over de afwezigheid van K. (...). S. (...) liet u weten dat K. (...) bij een vorige post was achter gebleven. Hij wist niets af van het schot. U begreep door de uitleg van S. (...) dat hij K. (...) had neergeschoten. S. (...) merkte op dat u veel vragen stelde over K. (...) en hij richtte zijn machinegeweer op u. U slaagde er in te vluchten en u op tijd te verstoppen. Omdat er op dat moment veel mist was, zag S. (...) u niet, maar toch schoot hij op u. U hoorde toen andere collega's die van de post naar buiten waren gekomen u zoeken. Tijdens

hun zoektocht vonden ze het dode lichaam van K. (...). Bij S. (...) aangekomen namen ze zijn wapen af. U werd door hen geroepen en u kwam uit uw schuilplaats tevoorschijn. Uw collega's lieten u weten dat S. (...) K. (...) had vermoord en u vertelde hen dat hij ook u had proberen neer te schieten. Het lichaam van K. (...), u en S. (...) werden naar beneden naar de kazerne gebracht waar u, uw collega's en S. (...) werden ondervraagd over de gebeurtenissen door de militaire politie van Karabach. Een paar dagen na deze gebeurtenis nam u verlof voor vijf dagen. U keerde terug na uw verlof naar de kazerne en na een aantal dagen nam u opnieuw voor twee dagen verlof. Tijdens dit tweede verlof kreeg u bezoek van de familie van S. (...) die u bedreigden. Zij lieten u weten dat u moest getuigen dat S. (...) niet verantwoordelijk was voor de dood van K. (...). U ging deze bedreiging aanklagen bij de politie van Talin. De politie van Talin liet u weten dat u zich moest richten tot de politie van Karabach, wat u niet deed. Toen u terug in de kazerne was vroeg u overplaatsing naar een andere kazerne en u werd overgeplaatst naar Choperlu. De bevelhebber van deze kazerne was een neef van K. (...). Hij riep u bij zich en liet verstaan dat u voor de rechtbank moest zeggen dat S. (...) wel verantwoordelijk was voor de dood van K. (...). U vluchtte vervolgens naar familie uit vrees voor zowel de familie van S. (...) (indien u de waarheid zou spreken), als de familie van K. (...) (indien u zich liet intimideren door de familie van S. (...)). U hoorde na uw vlucht dat de familie van S. (...) u nog in uw dorp kwamen zoeken. Ze kwamen bij uw broer en moeder langs en bedreigden hen. Uw broer kon deze toestand niet goed aan en overleed aan een hartaanval. Uw neef uit Rusland was op bezoek bij familie en u vertelde hem alles wat er was gebeurd. Hij nam u op 15 oktober 2012 mee naar Rostov waar hij woonde en van daar reisde u verder naar Europa. Op 20 november 2012 kwam u toe in België waar u dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van uw asielrelaas legde u twee foto's en een kopie van de overlijdensakte van uw broer voor.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben na de moord op een legerofficier K. (...). U vreest de familie van S. (...) omdat u als getuige bij de moord, verklaringen hebt afgelegd ten nadele van S. (...), en door zijn familie nadien bedreigd werd uw verklaringen te wijzigen (CGVS p.3, 11, 12).

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Bedreigingen van familieleden van S. (...) om uw getuigenis in het voordeel van S. (...) te veranderen zodat S. (...) geen justitiële vervolging dient te vrezen, houden geen verband met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld in het kader van subsidiaire bescherming. Vastgesteld moet worden dat er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat er incoherenties en tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw onderlinge verklaringen betreffende essentiële elementen van uw asielrelaas. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat de familie van S. (...) u voor het eerst aansprak en bedreigden in uw dorp bij u thuis waar u zat te kaarten met jongens. Dit vond plaats toen u voor de tweede maal verlof (2 dagen) nam na de moord op K. (...). U werd door de familieleden enkel mondeling gewaarschuwd en na de waarschuwing zijn deze personen gewoon vertrokken (CGVS p. 14, 15). U gaf verder aan dat u deze bedreigingen ging melden bij de politie van uw dorp Talin en u situeerde dit politiebezoek in de periode van uw eerste verlof (5 dagen) (CGVS p. 16). U werd gewezen dat uw verklaring niet logisch is daar u op dat moment nog niet door de familie van S. (...) werd bedreigd (CGVS p. 17). U reageerde op deze confrontatie door te zeggen dat de familie van S. (...) reeds tijdens uw eerste verlof waren langs geweest en ontkende dat u verklaard had dat het eerste contact tijdens uw tweede verlof had plaatsgevonden. U wees op uw ouderdom en op geheugenproblemen (CGVS p. 17). Uw uitleg overtuigt niet daar u zeer pertinent dit eerste contact met de familie van S. (...) situeerde tijdens uw tweede verlof van slechts 2 dagen (CGVS p. 15). U werd verder ook gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar had u verklaard dat u tijdens uw verlof van 5 dagen werd bedreigd door 4 à 5 mensen met een revolver, u van hen bent kunnen wegvlugten naar jullie boerderij waar ze u opnieuw hebben bedreigd (vragenlijst CGVS punt 3.5). U stelde, ter verklaring, dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken misschien had gesproken dat de bedreigers een revolver bij zich hadden, maar dat ze dit wapen nooit op u hadden gericht (CGVS p. 17). Het ontkennen van uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, die zeer duidelijk zijn, weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende het wapen niet. Ook uw verklaringen bij het Commissariaat-generaal over de arrestatie van S. (...) door de militaire politie op 5 september 2012 (CGVS p. 11, 13) is tegenstrijdig met uw verklaringen voor de Dienst

Vreemdelingenzaken. U beweerde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u en S. (...) werden verhoord na de moord op K. (...) en dat jullie beiden na het verhoor werden vrijgelaten (vragenlijst CGVS punt 3.5). U stelde nadat u werd gewezen op uw eerste verklaringen dat het niet kon dat S. (...) was vrijgelaten, hij was aangehouden. U bevestigde uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal nogmaals (CGVS p. 13). Opgemerkt moet worden dat het ontkennen van uw eerste verklaringen, die opnieuw zeer duidelijk zijn, de vastgestelde tegenstrijdigheid over de arrestatie niet weerlegt. Gezien de vastgestelde tegenstrijdigheden kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat uw verklaringen over het moment waarop u uw gezin in veiligheid bracht en uw echtgenote voor het laatst zag, niet overeenstemming te brengen zijn met de situering van de start van uw problemen, met name de moord op K. (...) op 5 september 2012 en de bezoeken van zijn familie nadien. U beweerde eerst dat u uw vrouw de laatste keer ongeveer een jaar geleden had gezien, met andere woorden januari 2012. U gaf aan dat u op dat moment reeds problemen kende met de families van S. (...) en K. (...). U had uw familie uit voorzorg reeds daarvoor in de zomer had weggebracht naar het ouderlijke huis van uw vrouw (CGVS p. 3, 4). Toen u werd gevraagd of het vertrek van uw vrouw naar haar ouderlijk huis dan had plaatsgevonden in de zomer van 2011, gaf u aan dat het had plaatsgevonden de zomer van 2012 (CGVS p. 4). U verduidelikte dat u het zich allemaal niet meer kon herinneren, dat u de maanden niet had bij gehouden, toen u werd geconfronteerd dat uw verklaringen over wanneer u uw vrouw voor het laatst had gezien en het moment waarop u haar naar haar ouderlijk huis had gebracht tegenstrijdig waren (CGVS p. 4). Het zich niet herinneren wanneer u uw vrouw hebt weggebracht uit voorzorg of wanneer u uw vrouw voor het laatst had gezien, is geen aring voor de vastgestelde incoherentie. Ook kan er geen sprake zijn van een vergissing van datum. De verklaring dat u uw vrouw 1 jaar geleden voor het laatst heeft gezien, nadat u haar had weggebracht, en nadat de problemen waren begonnen, is immers op geen enkele manier te rijmen met uw verklaring dat de moord op K. (...) zich situeert in september 2012. Deze ernstige incoherentie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder wordt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas ondersteund door het gebrek aan informatie die u kon verschaffen over de familie van S. (...). U gaf aan dat het invloedrijke mensen waren wat u baseerde op het voertuig waarmee ze reden en de juwelen die ze droegen. U stelde dat het mensen waren die door niets werden tegengehouden. Toen u gevraagd werd om over deze invloedrijke familie informatie te geven maakte u duidelijk dat u niets over deze mensen wist, dat ze niet uit uw dorp kwamen (CGVS p. 18). Opgemerkt moet worden dat van een persoon die zijn land verlaat omwille van een vrees voor de familieleden van S. (...), het redelijk is te verwachten dat hij over deze familie enige informatie kan geven, of tracht te evrzamelen, te meer wanneer hij aangeeft dat deze familie invloedrijk is. Uw dermate gebrek aan informatie over deze familie ondermijnt verder de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u ook na uw vertrek uit Armenië onaannemelijk weinig stappen ondernam om meer informatie te verzamelen over de stand van zaken van uw problemen, in bijzonder de gevolgen voor S. (...) na deze moord. U verklaarde geen stappen te hebben ondernomen om uit te zoeken hoe de stand van zaken betreffende de moord op K. (...) was geëvolueerd (CGVS p. 18). Toen u gevraagd werd waarom u zich niet had geïnformeerd over de verdere evolutie van deze moordzaak, antwoordde u dat het niet uw interesse had en dat u wel wist dat S. (...) niet berecht zal worden (CGVS p. 19). Deze uitleg overtuigt niet. Van een persoon die zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van bedreigingen door familieleden van de dader na de moord op K. (...), is het redelijk te verwachten dat hij na zijn aankomst in België enige stappen onderneemt en tracht informatie te bekomen over de verder evolutie rond deze moordzaak. Uw totaal gebrek aan enig initiatief om uw man te zoeken of informatie over hem te bekomen, doet ernstige twijfels rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

Bovendien moet opgemerkt worden dat u geen begin van bewijs kan voorleggen van uw asielrelaas, noch van uw identiteit. U verklaarde dat uw documenten, meer bepaald uw Armeens paspoort en uw geboorteakte, tijdens de reis in handen was van de groepsbegeleider. U gaf aan dat de documenten bent kwijtgeraakt. U wist niet meer of de groepsbegeleider uw documenten terug had gegeven of niet. Verder beweerde u dat uw militair boekje zich bevond in uw kazerne en dat u geen ander document bezat waaruit bleek dat u tot u vlucht uit Armenië beroepsmilitair was (CGVS p. 7, 9, 10). Echter bij de Dienst Vreemdelingen stelde u dat uw militair boekje, uw paspoort en geboorteakte werden ingehouden door de reisorganisator (DVZ vragenlijst vraag 26). Uw ontkende uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten en uw militair boekje bij de Dienst Vreemdelingenzaken toen u daarmee werd geconfronteerd (CGVS p. 10). Het ontkennen van uw verklaringen weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende uw identiteitsdocumenten en uw militair boekje niet. Bovendien ondersteunt deze tegenstrijdige verklaringen verder de algehele ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van dien aard dat er in uw hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u in het kader van uw asielrelaas voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. De twee foto's tonen u in militair uniform aan, samen met collega's. Echter van deze foto's tonen kan niet afgeleid worden dat u op het moment dat u Armenië verliet nog steeds beroepsmilitair was, noch kan uit deze foto's worden afgeleid dat uw vervolgingsfeiten hebben plaatsgevonden. De kopie van de overlijdensakte van uw broer geeft enkel weer dat hij overleden is. Uit de overlijdensakte kan geen verband met uw asielrelaas worden afgeleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert aan dat zij door de protection officer onder druk werd gezet tijdens het gehoor om specifieke tijdstippen te vermelden en zij haalt aan dat er *in casu* sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht aangezien de feitelijke gegevens volgens haar niet correct werden beoordeeld door verwerende partij.

2.2.1.1. Verzoekende partij stelt dat zowel zijzelf als haar raadsman hebben vastgesteld dat bij de weergave van het feitenrelaas door de ondervrager van het Commissariaat-generaal diverse malen uitdrukkelijk naar de "exacte tijdspanne" werd gevraagd. Verzoekende partij oppert dat, wanneer zij stelde dat zij geheugenproblemen had en dus geen exacte data kon weergeven, de interviewer haar onder druk begon te zetten en haar verplichtte om de gebeurtenissen in de tijd te situeren. In plaats van te noteren wat zij zei, herhaalde de ondervrager stelselmatig de vraag wanneer de bepaalde gebeurtenis had plaatsgevonden, met de vermelding dat zij zich deze feiten nog zou moeten kunnen herinneren, aangezien deze dateren van niet zo lang geleden. Hoewel verzoekende partij tijdens het gehoor heeft aangegeven dat zij verward en moe raakte dat zij de precieze tijdstippen niet kon weergeven, heeft zij, gelet op het aanhoudend doorvragen van de protection officer, dan maar getracht om de verschillende feitelijkheden te situeren in de tijd, aangezien zij dacht dat zij anders een negatieve beslissing zou krijgen. Verzoekende partij stipt vervolgens nog aan dat zij een oudere man is die kampt met geheugenproblemen. Tevens hebben de feiten een emotionele weerslag op haar gehad. Door het feit dat zij onder druk exacte data en tijdspannes diende te vermelden, kon zij niet langer rustig nadenken en zijn er kleine afwijkingen ten opzichte van hetgeen zij heeft verklaard tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Concreet licht verzoekende partij nog toe dat, het feit dat zij de bedreiging vanwege de familie van S. tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde in de eerste verlofperiode en bij het interview op het Commissariaat-generaal tijdens de tweede verlofperiode, te wijten is aan een vergissing, ingegeven door de hierboven beschreven omstandigheden. Verzoekende partij haalt desbetreffend nog aan dat het "*specifieke details*" betreffen, waaromtrent verwarring kan ontstaan. Hetzelfde gaat op voor de vaststelling met betrekking tot het wegbrengen van haar familie en de arrestatie van S.

2.2.1.2. De Raad besluit na een nauwkeurige lezing van het gehoorverslag dat er niet uit kan worden afgeleid dat verzoekende partij dusdanig onder druk zou zijn gezet door de protection officer dat zij niet in staat zou zijn geweest om geloofwaardige en coherente verklaringen af te leggen (administratief dossier, stuk 4). Het is niet omdat de interviewer verschillende keren om toelichting heeft gevraagd door enkele zeer specifieke vragen te stellen, dat dit betekent dat verzoekende partij onder druk werd gezet. Integendeel, uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat de ondervrager heeft gepoogd om orde te scheppen in de, soms verwarrende, verklaringen van verzoekende partij, onder meer door vaak zeer specifieke vragen te stellen, en door enkele malen te herformuleren wat verzoekende partij heeft verklaard om zich ervan te vergewissen dat zij de verklaringen juist heeft begrepen. Bovendien blijkt noch uit het verhoor, noch uit de bestreden beslissing dat van verzoekende partij werd verwacht dat zij alle door haar aangehaalde gebeurtenissen exact in de tijd kon plaatsen. Verwerende partij acht het echter niet geloofwaardig dat zij met betrekking tot belangrijke elementen in haar relaas flagrant tegenstrijdige en onlogische verklaringen aflegt – het gaat duidelijk niet om "*specifieke details*" –, waar zij geen aanvaardbare excuus voor kan bieden. Verder stelt de Raad vast dat noch verzoekende partij, noch haar raadsman tijdens/aan het einde van het gehoor enige opmerking hebben gemaakt in die zin

(administratief dossier, stuk 4, p. 19-20). Het pas in het verzoekschrift aankaarten van deze, toch wel ernstige, problemen die zich tijdens het gehoor zouden hebben voorgedaan, is dan ook laattijdig, zo meent de Raad. Aangezien, gelet op het voorgaande, de bewering in kwestie niet door de Raad kan worden aanvaard, kan de wijze waarop het gehoor zou zijn verlopen niet als verschoningsgrond worden aangenomen voor de uiterst opmerkelijke tegenstrijdigheden die in haar verklaringen werden vastgesteld.

Waar verzoekende partij nog aankaart dat zij een oudere man is die kampt met geheugenproblemen en dat de feiten een emotionele weerslag op haar hebben gehad, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een nauwkeurige, coherente en geloofwaardige manier weergeeft, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval is. Hoewel verzoekende partij tijdens haar gehoor kort melding maakt van haar ouderdom en haar geheugenproblemen, wordt deze problematiek niet nogmaals duidelijk aangekaart aan het einde van het gehoor (administratief dossier, stuk 4 p. 19). Er bevinden zich in het administratief dossier evenmin medische attesten waaruit blijkt dat verzoekende partij effectief kampt met geheugenstoornissen en/of psychologische problemen waardoor zij niet in staat zou zijn om op een duidelijke, coherente en volledige manier haar verhaal te doen. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat haar flagrant tegenstrijdige verklaringen hieraan te wijten zouden kunnen zijn.

2.2.2.1. Verzoekende partij hamert erop dat zij de Armeense nationaliteit heeft en zij legt uit dat zij op heden geen identiteitsdocumenten heeft aangezien deze door de groepsbegeleider werden afgenomen. Verzoekende partij oppert dat zij dit zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal heeft gezegd. Met haar aanvankelijke verklaring op het Commissariaat-generaal dat zij de documenten was kwijtgeraakt, bedoelde zij uiteraard dat de reisorganisator ze in beslag had genomen, waardoor zij deze dus ook kwijt was. Het is pertinent onwaar dat zij dit niet zo zou hebben gezegd, meent verzoekende partij. Verzoekende partij merkt op dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3) een kopie van haar paspoort neerlegt.

2.2.2.2. Verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift vast aan de initiële versie van haar verklaringen – zij gaf tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen dat haar paspoort door de reisorganisator werd ingehouden (administratief dossier, stuk 9, p. 6) – en zij betoogt dat zij op het Commissariaat-generaal nooit iets anders heeft beweerd. De Raad stelt vast dat deze uitleg echter haaks staat op de, niet mis te verstane, verklaringen die zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd: *“Neen. Ik heb niets gevraagd. Ik ben ze kwijtgeraakt hier. Ik weet niet of ze mij die gegeven of dat ik ze kwijt ben geraakt ... De documenten waren vanaf Rostov bij de begeleider. Tot hier. Ik kan vanaf dat ogenblik mij niet herinneren of zij deze heeft terug gegeven of niet. Ik was gewoon moe. Ik heb er achteraf naar gezocht en ik vond ze niet.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 9-10). De Raad hecht dan ook geen enkele overtuigingskracht aan het naar voor gebrachte verweer.

Betreft het neerleggen van een kopie van haar Armeens paspoort, stelt de Raad vast dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien licht verzoekende partij, die beweert dat haar paspoort werd ingehouden door de groepsbegeleider en die tijdens haar gehoor eveneens heeft weergegeven dat zij geen contact durft op te nemen met haar gezin en dat zij enkel een paar keer contact heeft gehad met haar broer (administratief dossier, stuk 4, p. 5-6), in haar verzoekschrift op geen enkele wijze toe hoe zij dan aan deze kopie is geraakt, wat toch wel zeer bevreemdend overkomt.

2.2.3.1. Aangaande de tegenstrijdigheid met betrekking tot het militair boekje, merkt verzoekende partij op dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken eerder summier is. Het is volgens haar dan ook goed mogelijk dat men haar tijdens dit gehoor heeft gevraagd waar de identiteitsdocumenten lagen en dat zij zei dat ze bij de reisorganisator liggen. Als alle documenten werden opgesomd is het goed mogelijk dat zij ook bij het *“aanhoren van het militair boekje”* ja heeft gezegd zonder hier verder acht op te slaan. Verzoekende partij benadrukt verder dat het militair boekje zich nog steeds in de kazerne bevindt. Zij heeft echter authentieke foto's overgemaakt waaruit duidelijk blijkt dat zij beroepsmilitair was, aldus verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een poging onderneemt om haar incoherente verklaringen met elkaar te doen rijmen door te verwijzen naar één versie van haar verklaringen, met de vermelding dat haar initiële verklaringen berusten op een vergissing/verstrooidheid. Aangezien de door

verwerende partij geconstateerde tegenstrijdigheid duidelijk blijkt uit de stukken in het administratief dossier, volstaat deze uitleg niet om dit motief te weerleggen. Het louter verwijzen naar één versie van de verklaringen meer in het bijzonder deze voorgehouden op het Commissariaat-generaal volstaat niet teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. De Raad merkt verder nog op dat de “verklaring” waarin bij vraag 26 staat vermeld *“volgende documenten werden door de reisorganisator ingehouden: militair boekje, paspoort en geboorte-akte”* bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 november 2012 door verzoekende partij voor akkoord werd ondertekend nadat dit verslag haar in het Armeens werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 9). De door verzoekende partij beweerde lapsus is dan ook niet geloofwaardig.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij *“authentieke foto’s”* heeft bijgebracht waaruit haar voormalige beroepsactiviteiten blijken, duidt de Raad erop dat deze reeds door verwerende partij werden beoordeeld: *“De door u in het kader van uw asielrelaas voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. De twee foto’s tonen u in militair uniform aan, samen met collega’s. Echter van deze foto’s tonen kan niet afgeleid worden dat u op het moment dat u Armenië verliet nog steeds beroepsmilitair was, noch kan uit deze foto’s worden afgeleid dat uw vervolgingsfeiten hebben plaatsgevonden.”*

2.2.4.1. Inzake de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot het moment waarop verzoekende partij door de familie van S. zou zijn bedreigd en de manier waarop zij toen zij zijn bedreigd – al dan niet met een revolver – merkt verzoekende partij op dat de vraag omtrent de bedreigingen op zeer summiere wijze werd gesteld tijdens het gehoor. Op geen enkel moment werd haar de vraag gesteld of er wapens bij te pas kwamen en of er op haar werd geschoten. Verwerende partij stelt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben gezegd dat zij werd bedreigd met een vuurwapen. Verzoekende partij ontkent dit. De familie van S. heeft immers nooit geschoten maar zij werd door deze familie mondeling bedreigd, zoals zij reeds heeft gezegd op het Commissariaat-generaal. Met het wapen werd immers nooit geschoten. Aangezien de ondervrager op het Commissariaat-generaal hier niets over vroeg en zij uiterst summier de feiten beschreef, kan niet worden besloten dat zij hierover liegt, betoogt verzoekende partij.

Verder oppert verzoekende partij dat de vaststelling dat zij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot het verlof, manifest onjuist is. Zij blijft erbij dat de bedreigingen hebben plaatsgevonden tijdens haar eerste verlof. Dit werd volgens haar verkeerd begrepen door verwerende partij.

2.2.4.2. Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat haar op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment werd gevraagd of er tijdens de bedreiging vuurwapens werden gebruikt en of er op haar werd geschoten, merkt de Raad op dat uit de inhoud van het gehoorverslag nochtans het tegendeel blijkt: *“Meneer, u verklaarde bij DVZ dat u tijdens uw verlof van 5 dagen op de tweede dag door 4 à 5 mensen met een revolver bent bedreigd. U hebt toen kunnen weglopen naar jullie boerderij. ... Meneer, er staat in uw verklaringen revolver op u gericht?”* (administratief dossier, stuk 4, p. 17). Haar argument dat zij daarom niet op het Commissariaat-generaal zou hebben aangegeven dat er een vuurwapen aan te pas kwam bij de bedreiging, valt, gelet op deze vragen, in het water.

Aangaande haar opmerking dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou hebben gezegd dat zij werd bedreigd met een vuurwapen – de familie van S. heeft immers nooit op haar geschoten maar zij werd door deze personen mondeling bedreigd – stelt de Raad vast dat dergelijke bewering lijnrecht ingaat tegen de inhoud van de vragenlijst die op de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld (administratief dossier, stuk 8, p. 4). Overigens is het niet omdat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou hebben gezegd dat er niet op haar werd geschoten, dat zij niet uitdrukkelijk zou hebben verklaard dat zij wel degelijk werd bedreigd met een vuurwapen (*“Toen werd er een revolver op mij gericht”* (administratief dossier, stuk 8, p. 4).

Gelet op het bovenstaande, kan de Raad de poging van verzoekende partij om haar afwijkende verklaringen op een gekunstelde wijze met elkaar te doen rijmen, niet als overtuigend beschouwen.

Waar verzoekende partij er verder nog op hamert dat de bedreiging wel degelijk heeft plaatsgevonden tijdens haar eerste vakantieperiode en dat dit verkeerd werd begrepen, merkt de Raad wederom op dat het verzoekende partij niet toekomt om in haar verzoekschrift louter te verwijzen naar één versie van

haar verklaringen. Volledigheidshalve verwijst de Raad ook nog naar hetgeen gesteld werd in punt 2.2.1.2.

2.2.5.1. Verzoekende partij verduidelijkt dat zij haar vrouw inderdaad heeft weggebracht in de zomer van 2012 naar haar schoonvader omdat zij naar diverse posten diende te gaan. De ondervrager heeft dit volgens haar verkeerd geïnterpreteerd door te stellen dat zij haar vrouw in veiligheid zou hebben gebracht. Dit gegeven staat echter volledig los van de moord die heeft plaatsgevonden op 5 september 2012, onderstreept verzoekende partij, waarbij zij nog opmerkt dat het gehoor toen al een lange tijd aan de gang was en dat zij door de druk van de ondervrager haar gedachten nog moeilijk kon ordenen.

2.2.5.2. De Raad ziet niet in hoe verwerende partij de verklaringen die verzoekende partij dienaangaande heeft afgelegd verkeerd zou hebben kunnen interpreteren: *“Omdat ik dienst deed in Karabach kreeg mijn gezin bezoek van die mensen en omdat ik schrik had voor mijn leven heb ik hen zelf weg gebracht naar het ouderlijk huis. ... Neen. Ik heb beslist om mijn gezin weg te brengen na de bezoeken van de families.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 3-4). Verzoekende partij kan, gelet op de zeer duidelijke verklaringen die zij hierover heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal, niet volhouden dat deze gebeurtenis geen uitstaans zou hebben met de problemen die zij heeft ondervonden naar aanleiding van de moord op K. op 5 september 2012.

Betreft haar betoog dat zij door de opgelegde druk tijdens het gehoor haar gedachten niet meer kon ordenen, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.1.2.

2.2.6.1. Waar verwerende partij motiveert dat de ongeloofwaardigheid van haar relaas wordt ondersteund door het gebrek aan informatie die zij kon verschaffen over de familie van S., herhaalt verzoekende partij dat zij zowel door de familie van S. als door de familie van K. werd bedreigd. Zij weet dat beide families aanzien hebben in Armenië, nu er in dit land, waar veel armoede heerst, maar weinig mensen zijn die grote wagens en dure juwelen hebben. Het is inderdaad correct dat zij geen exacte kennis heeft van de woonplaats van de familie van S., doch dit betekent volgens verzoekende partij niet dat zij niet de indruk kan hebben dat zij een aanzienlijke macht hebben in Armenië. Indien de familie al de mogelijkheid heeft om de getuigen van een moord te traceren, op te zoeken en te bedreigen, spreekt het voor zich dat het hier gaat om personen die voor niets terugdeinzen. Aangezien ook S. een belangrijke rol speelde in het leger, mede gelet op zijn luxueuze levensstijl en het feit dat hij niemand vreesde, mocht zij er terecht van uitgaan dat het om zeer invloedrijke mensen gaat, zo stelt verzoekende partij. Verzoekende partij merkt ten slotte nog op dat de manier waarop iemand een persoon beschrijft of ervaart, een subjectieve gewaarwording is waarover verwerende partij zich niet kan uitspreken.

2.2.6.2. Vooreerst merkt de Raad op dat het louter opnieuw weergeven van de kern van haar asielrelaas, niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift eigenlijk – zij het op een uitgebreidere manier – louter herhaalt wat zij eerder heeft verklaard (*“U gaf aan dat het invloedrijke mensen waren wat u baseerde op het voertuig waarmee ze reden en de juwelen die ze droegen. U stelde dat het mensen waren die door niets werden tegengehouden.”*). Met betrekking tot de door verzoekende partij geuite vermoedens dat het om een invloedrijke familie gaat die voor niets terugdeinst, motiveert verwerende partij in haar beslissing dat verzoekende partij echter geen informatie kan geven over deze vermoedelijk invloedrijke familie, hetgeen van een persoon die zijn land verlaat omwille van een vrees voor deze familie, redelijkerwijs kan worden verwacht. De Raad wijst erop dat verzoekende partij letterlijk het volgende heeft verklaard: *“Ik weet niets over die mensen. Ze komen niet uit mijn dorp”* (administratief dossier, stuk 4, p. 18). Het totale gebrek aan kennis over haar vervolgers, en het feit dat verzoekende partij schijnbaar ook niet de moeite aan de dag heeft gelegd om meer informatie te bekomen over deze personen, acht de Raad niet aannemelijk. Dit geldt des te meer nu zij vermoedt dat het om invloedrijke personen zou gaan. Verzoekende partij biedt in haar verzoekschrift geen enkele verschoningsgrond aan voor dit gebrek aan kennis/moeite.

2.2.7.1. Betreft de opmerking dat verzoekende partij ook na haar vertrek onaannemelijk weinig stappen ondernam om meer informatie te verzamelen over de stand van zaken van haar problemen, is verzoekende partij de mening toegedaan dat dit geenszins abnormaal is, nu zij ten tijde van de feiten in haar land van herkomst zeer angstig was. Zij is gevluht van deze angst en zij wenst nu zo weinig mogelijk terug te denken aan deze gebeurtenissen die haar hebben getraumatiseerd, aangezien dit haar van slag maakt. Verzoekende partij haalt tevens aan dat haar broer door deze feiten is overleden. Zij tracht dan ook elk contact te beperken en niet in te gaan of de feiten om verder leed te besparen. Dit

betreft volgens haar opnieuw een subjectieve interpretatie van het Commissariaat-generaal waar geen aandacht aan besteed wordt.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie beter in te schatten. Het zich niet terdege informeren bij haar familie, met wie zij nog beperkt contact heeft of kan contact opnemen, over de stand van zaken doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij. Door het nalaten te informeren hoe het verder is afgelopen met de zaak rond de vermoorde K., met name of S., door wiens familie zij werd bedreigd, al dan niet werd veroordeeld, verzuimt verzoekende partij zich een correct beeld te willen vormen van de evolutie van de door haar voorgehouden vervolgingsproblematiek. Aangezien verzoekende partij heeft verklaard dat zij uit haar land van herkomst is moeten vluchten omdat zij onder druk werd gezet om S. al dan niet als schuldige aan te duiden van de moord op K., is het voor haar immers van belang om te weten te komen of S. ondertussen al dan niet werd veroordeeld voor de moord. Dat zij het best met deze traumatische gebeurtenissen kan omgaan door hier zo weinig mogelijk aan terug te denken en dat zij haar familie niet nog meer leed wenst aan te doen door hierover vragen te stellen, betreffen argumenten die niet als verschoningsgrond kunnen worden aanvaard door de Raad. Van verzoekende partij kan immers toch wel verwacht worden dat zij enige duidelijkheid tracht te bekomen omtrent het verdere verloop van de moord, gelet op de impact die deze kennis voor haar persoonlijke problemen zou kunnen hebben. Dit geldt des te meer nu het gezin van verzoekende partij – haar vrouw en haar drie dochters – nog steeds in Armenië verblijven (administratief dossier, stuk 4, p. 4) en verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij hen in veiligheid heeft moeten brengen (zie punt 2.2.5.2.).

2.2.8. Gelet op het geheel van wat is voorafgegaan, dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Derhalve kan haar de subsidiaire beschermingsstatus – wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus sluit de Raad zich aan bij de bestreden beslissing, die desbetreffend door verzoekende partij niet wordt gecontesteerd – in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont echter niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT